

ляха полето да го търсятъ, и второ, да гледа, кога ще пристигне майката-язовецъ, която ще му донесе храна и ще го стопли. Тъй че Хари живѣеше като дете на язовецъ. Наистина, майката-язовецъ донасяше храна, която не бѣ по неговия вкусъ — умрѣли мишки и зимни катерички, но носѣше и медени пити, които тя бѣ задигнала отъ гнѣздото на диви пчели, а донасяше му и птици, и яйца. Единъ пжтъ даже му донесе коматъ хлѣбъ, навѣрно падналъ отъ чантата на нѣкой пжтникъ.

По-трудно бѣ да се намѣри вода. Въ локвата остана само тиня. Съ нея момчето си наквасваше езика и устнигѣ. За щастие, отъ време на време преваляваше, тъй че Хари не изпадна въ крайна нужда за вода.

Язовецътъ и момчето бѣха всѣки день заедно. И тъй като способността за подражание, която всички деца притежаватъ, бѣ развита у Хари въ необикновенъ размѣръ, затова той често рѣмжеше като сжщински язовецъ. Понѣкога двамата играеха заедно изъ прерията, но щомъ подушваха наблизочовѣкъ, веднага прекъсваха играта и бързо се скриваха въ подземieto.

III

Намѣренъ

Минаха две седмици. Рѣдко се виждаше да препуска нѣкой ездачъ. Хари и язовецътъ бѣха вече напълно свикнали единъ съ другъ и загубениятъ постепенно забрави домашнитѣ си и родителския домъ. Много пжти идваха ездачи близу до подземieto, но момчето бѣше навикнало да бѣга отъ тѣхъ, и при появяването на хора за